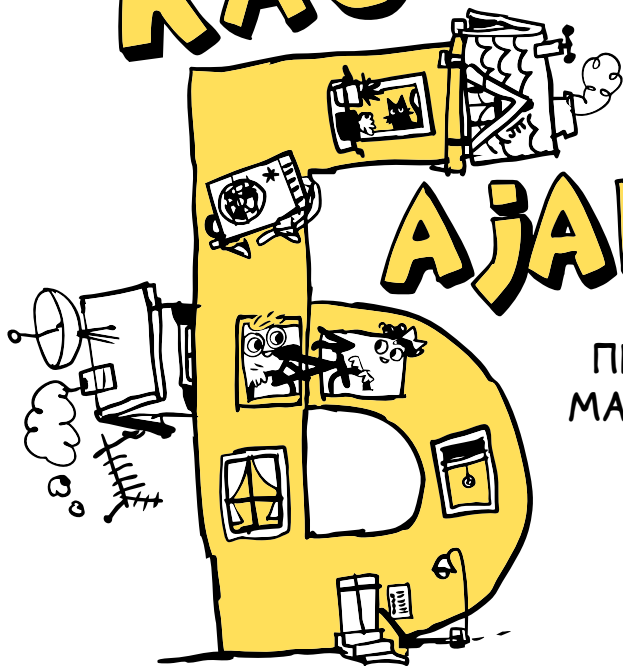

ЈОВИЦА ТИШМА

КАО

АЈАГИ

ПРИЧЕ ЗА
МАЛУ ДЕЦУ

Илустровао Лука Шилингер

Copyright © 2026, Јовица Тишма

Copyright © овог издања 2026, ЛАГУНА

КАО БАЈАГИ

ПРИЧЕ ЗА МАЛУ ДЕЦУ

САДРЖАЈ

Као бајаги	9
Загонетни нестанак Милениног палца	14
Не волим мрак	19
Прича о звиждању	25
Другарско позајмљивање	29
Брката прича	34
Успавано око	38
Чаробни јастук	43
Школица и школа	47
Наопако	52
Кад сам био птица	56
Прича о тишини	61
Јесте и није	65
Причица о растанку	69
И још	
Ко је тај Јовица Тишма?	75
И јо-још	
Ко је тај Лука Тилингер?	77

КАО БАЈАГИ

- Добар дан, комшија!
- Добар дан, добар дан!
- Да ли сте за кафицу, комшија?
- О, врло радо. Мени мало слађу.
- А мени је доктор рекао да смањим
кафу... Али једна може. Изволите.

Узео сам, као бајаги, шољицу, и пио, као бајаги, кафицу. И Милена исто. Ми се тако често играмо – као бајаги. Права кафа је горка и врућа, једном сам хтео да пробам па сам се опекао. И скроз је без везе. Одрасли то воле, а ја више волим сок.

И Милена исто тако.

А када порастеш, волиш све нешто друго. Зато се Милена и ја играмо – као бајаги. Када се играмо комшија, онда, као бајаги, пијемо кафу, и ја пушим цигарете као чика Ђорђе, а Милена кашље као тетка Љубица, а све то није стварно. Чепићи за флашице су нам, као бајаги, шољице, а ја немам праву цигарету, јер је она бљак, него узмем грисину.

Е, али кад замишљамо да летимо, или нешто треће, онда то није као бајаги, него се правимо.

На пример, правимо се да летимо јер то не можемо, јер лете само птице, лептири и још неке бубице, а као бајаги је кад нешто радимо што није, а сви мисле да јесте. Кафу можемо изистински да пијемо, само што је

она горка и не ваља кад си дете, па се правимо да смо велики и онда је као бајаги пијемо.

Као бајаги и кад се правиш није исто!

Ево, има и друго.

Као бајаги је Милена мама, а ја сам, као бајаги, тата, па се правимо да су нам њене лутке деца. Водимо их у шетњу, купамо их, пресвлачимо и хранимо...

Сва деца у нашем комшилуку играју се као бајаги.

Једном смо, исто као бајаги, Милена и ја ишли на моје море, а после на њено море, па смо упецали кита, па смо од песка правили замак, па смо још свашта...

И то раде само деца.

Мој тата није дете и зато се никада не игра као бајаги. Он узме новине па их стварно чита, или са мамом и са мном стварно иде на море, или пије кафу изистински и још пуши... Он стварно иде на посао, али никад не иде у школу као бајаги!

То је зато што као бајаги имају само деца.

Кад си дете, имаш унутра, негде у себи, једно велико као бајаги, и онда се играш, играш, играш све док не порастеш и потрошиш то као бајаги, и онда све то што си се као бајаги играо мораш сада стварно да радиш.

Кад дете расте, њему све расте: и бркови, и уши, и нос, и коса, и ноге, и руке, и све, само му се као бајаги смањује. Али оно то не зна. И тако дете скроз порасте и постане велико као мама и тата, и појма нема да је потрошило своје као бајаги.

Јер то могу видети само деца.

Ето, ја! Ја сам, као бајаги, писац, и пишем приче за децу. И неко, онако, ко ме не познаје, мисли да ја то стварно радим, да је то мој посао и да морам да будем озбиљан и намрштен, јер се тако ради посао... А ја сам само као бајаги одрастао и пишем приче о себи и својој најбољој другарици Милени.

И супер ми је.

Али ми није суперсупер, јер сам понекад мало и забринут.

Ево због чега.

Приметио сам да ми испод носа расту неке длаке, као бркови. И да не морам да се подигнем на прсте да бих се видео у огледалу. Приметио сам и да ми се моја столичица смањила, а и панталоне су ми мало краће... То значи да растем. Па бринем колико ми је мог као бајаги остало.

Зато сам одлучио да га приштедим и сачувам за после.

Може то!

Као бајаги можете да сачувате у неким лепим причама, у лепим књигама и лепим играма, и у другарству. Познајем неке маме и тате који нису потрошили своје као бајаги, и знате шта? – они се ретко мрште, знају одговоре на дечја питања, умеју да измисле играчку и да раде смешне ствари... И воле да се голицају.

Зато је важно када порастемо да не порастемо скроз, него да сачувамо барем мрвицу свог као бајаги. Е, онда ћемо понекад моћи и тако велики да будемо деца.

Као бајаги.